

Arrest

nr. 180 571 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraakse staatsburger en een soennitische moslim van Arabische afkomst. U bent geboren in Bagdad (provincie Bagdad) op 30 november 1991. U heeft heel uw leven in het district Dora gewoond. Het was uw ambitie om geneeskunde te studeren, maar omdat u onvoldoende hoge punten haalde om voor deze richting te worden toegelaten, vatte u een studie aan op hogeschoolniveau. In 2012 behaalde u op die manier een diploma in de opleiding chemische industrie. Omstreeks september 2012 ging u aan de slag in een winkel van een vriend waar elektrische toestellen worden verkocht, niet ver van de winkel van uw vader en van jullie ouderlijke huis.

Op 28 juli 2015 stelde een zekere A.T., een klant die u al wel eerder had gezien in uw winkel, u voor om voor hem te werken, in ruil voor een auto. Hij wilde dat u vanuit uw winkel het checkpoint aan de

ingang van de wijk in het oog zou houden en hem zou inlichten over legerauto's of konvooien die de wijk binnenkwamen.

Na overleg met uw vader besloot u de volgende dag, op 29 juli 2015, klacht in te dienen bij de politie. Op 30 juli 2015 kreeg u opnieuw bezoek van A.T., die lucht had gekregen van de ingediende klacht. Hij dreigde ermee u te vermoorden indien achteraf zou blijken dat zijn vermoeden dat u tegen hem klacht had ingediend, klopte. U ontkende alles en uit schrik zei u dat u in werkelijkheid van plan was geweest hem te zeggen dat u bereid was met hem samen te werken. A.T. antwoordde hierop dat er binnen de vijf minuten iemand naar uw winkel zou komen die u instructies zou geven. Zelf vertrok hij weer, waarop u de winkel in allerijl ontvluchtte. U ging eerst naar de winkel van uw vader, dan naar huis en vervolgens naar het huis van een tante in Adamiyah. Amper een dag later kwam een onbekend persoon naar u vragen bij uw vader.

Op 2 augustus 2015 bent u van Bagdad naar Erbil gegaan en heeft u vandaar het land verlaten. U nam het vliegtuig naar Turkije, van waar u doorreisde naar Griekenland. Van daaruit doorkruiste u verschillende Europese landen om op 19 augustus in België aan te komen. De volgende dag diende u een asielaanvraag in.

Ook toen u zich al in het buitenland bevond, kwamen er nog onbekenden vragen naar waar u was. Uw vader heeft bij één van die gelegenheden boos gereageerd. In de loop van de maand maart 2016 zijn uw ouders naar de politie gegaan om een afschrift van uw klacht te krijgen. Men stuurde hen terug weg en de dag erna werden uw ouders die onderweg waren met hun wagen opzettelijk aangereden, volgens u een rechtstreeks gevolg van hun bezoek aan het politiekantoor de vorige dag. Uw ouders botsten hierdoor met hun wagen tegen een betonnen versperring en raakten allebei gewond. Hierna kwam er dan nogmaals iemand om u vragen bij uw thuis, waardoor uw ouders zich gedwongen zagen twee dagen later te verhuizen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de voedselrantsoenkaart van jullie gezin, van de woonstkaart van uw vader, net als van zijn identiteitskaart en van zijn nationaliteitsbewijs. Verder ook nog uw diploma en kopieën van het nationaliteitsbewijs van uw moeder en van de identiteitskaarten van uw moeder, uw broer en uw zus, van een document dat toelating geeft goederen te verhuizen en van een document in verband met de aankoop van jullie nieuwe huis. Ten slotte ook nog een kopie van de ingediende klacht, foto's in verband met het auto-ongeluk en een kopie van het eigendomsbewijs van de auto.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreesde vanwege onbekende personen die u vroegen om informatie over militaire auto's en konvooien die uw wijk binnenkwamen door te geven aan hen en u hiervoor met de dood bedreigden.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde achtervolgingsfeiten ondermijnd doordat uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot kernaspecten van uw asielrelaas ongerijmdheden bevatten. Bovendien blijkt de inhoud van de documenten niet overeen te stemmen met de inhoud van de door u aangehaalde asielmotieven.

In het bijzonder zijn uw opeenvolgende verklaringen over het tweede bezoek door A.T. aan uw winkel moeilijk onderling met elkaar in overeenstemming te brengen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u namelijk dat A.T. u bij die gelegenheid zei dat u direct moest beslissen: ofwel moest u met hem meewerken ofwel zou hij u **ogenblikkelijk** vermoorden (DVZ Vragenlijst 2.5: ofwel vermoordt hij mij diezelfde moment). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) klonk het echter dat A.T. u zei dat **indien hij zou vaststellen dat wat hem ter ore was gekomen klopte**, namelijk dat u klacht was gaan indienen, dat hij in dat geval zijn pistool zou leegmaken in uw hoofd (CGVS Gehoorverslag, p. 11 en p. 12). Volgens deze laatste versie was A.T. dus van plan eerst nog na te gaan of u daadwerkelijk klacht indiende, en dreigde hij u er niet mee u ogenblikkelijk te vermoorden, zoals u op de DVZ had verklaard. Dat u zich zo'n belangrijk gegeven als het tijdstip waarop men ermee dreigde u te vermoorden niet precies zou kunnen herinneren, is maar weinig overtuigend en doet afbreuk doen aan de betrouwbaarheid van uw verklaringen.

Verder legt u verschillende verklaringen af met betrekking tot het feit dat men u nog is komen zoeken na uw vlucht. Hierover heeft u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat onbekenden, waarvan uw familieleden vermoedden dat ze een band hadden met A.T., u nog twee keren waren komen zoeken in de periode dat u in Adamiyah was (Vragenlijst DVZ, 2.5: Ik ben bij mijn familie in Al Adhamia gegaan en de volgende dagen heeft mijn vader 2 keren bezoek gekregen van iemand die naar mij vroeg. (...). Toen ik in Turkije was, was er nog een andere persoon die vragen kwam stellen over mij bij mijn vader.). Tijdens uw interview op het Commissariaat voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) legde u echter uit dat ze u maar één keer zijn komen zoeken in de periode dat u nog in Adamiyah was (CGVS Gehoorverslag, p. 15). Wanneer u op het CGVS geconfronteerd werd met deze inconsistentie in

uw verklaringen, hield u vast aan het feit dat ze u maar één keer zijn komen zoeken toen u nog in Irak was (CGVS Gehoorverslag, p. 15: Een keer toen ik in Adamiyah was. Maar toen waren twee personen gekomen, dat heb ik gezegd bij DVZ). In uw verklaringen op de DVZ is echter duidelijk sprake van twee keren bezoek in die periode (CGVS Gehoorverslag, 2.5). Het vasthouden aan één versie van de feiten, heft de tegenstrijdigheid alvast niet op. Bovendien legt u ook inconsistente verklaringen af over waar deze onbekenden u zijn komen zoeken. Zo zei u tijdens uw gehoor bij het CGVS in eerste instantie dat de belagers uw vader bij u thuis hadden benaderd (CGVS Gehoorverslag, p. 12: Ik ben naar Adamiyah gegaan en bleef daar, en dan is iemand **naar mijn huis** gegaan en die heeft mijn vader gevraagd waar ik ben: "Wij zien Adbullah niet, waar is hij?" (CGVS Gehoorverslag, p. 12). Later in het gesprek bleek dat ze naar de winkel zijn gekomen: (CGVS Gehoorverslag, p. 15: "Nee, nee, één keer toen ik in Adamiyah was. Maar toen waren twee personen gekomen, dat heb ik gezegd bij DVZ. Een persoon bleef buiten de winkel en de andere is binnen de winkel van mijn vader gegaan"). Beiden plaatsen, uw ouderlijke huis en de winkel van uw vader, lagen wel degelijk op een zeker afstand van elkaar, zoals u zelf ook toelichtte, en het is bijgevolg op zijn minst vreemd dat u niet zou weten in welk van beide plaatsen uw belagers zich aandienen (CGVS Gehoorverslag, p. 6: Ook in de Muhallimstraat. Ver van de winkel waar ik werkte, driehonderd of vierhonderd meter. Ik hoop dat u ook tegen haar zegt dat de winkel van mijn vader ongeveer 300 meter van ons huis was). Het feit dat u niet met precisie kunt herinneren hoeveel keren uw belagers zijn langsgekomen en waar ze u hebben gezocht, terwijl deze bezoeken er net voor zorgden dat u de ingrijpende beslissing nam uw land te verlaten en u te beroepen op internationale bescherming, betekent een verdere aantasting van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder zijn uw verklaringen over wat er gebeurd is na uw vertrek niet in overeenstemming met de inhoud van de documenten die u hierover voorlegde ter ondersteuning. Uw ouders zouden voor u geprobeerd hebben een afschrift te krijgen van de klacht die u bij de politie had neergelegd op 29 juli 2015. U kunt dit niet precies in de tijd situeren, maar het was in elk geval na uw eerste interview op de DVZ, dat plaatsvond op 12 februari 2016, zoals ook blijkt uit het feit dat u van bij het begin van uw interview op het CGVS aangaf dat het om nieuwe ontwikkelingen ging die zich voordeden sinds uw laatste interview (CGVS Gehoorverslag, p. 2). De dag na hun bezoek aan het politiebureau hadden uw ouders een ongeval, dat u in de maand maart 2016 situeert (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Hierna kregen uw ouders opnieuw bezoek van onbekenden die u wilden vinden en twee dagen na het laatste bezoek zijn uw ouders verhuisd (CGVS Gehoorverslag, p. 16: Het ongeval heeft plaatsgevonden voor ze gingen verhuizen. De ene keer zijn ze gegaan en heeft papa heftig gereageerd, daarna hebben mijn ouders een ongeval gehad, daarna zijn ze weer teruggegaan en mijn moeder heeft de deur geopend. Dan heeft papa gezegd: "Die mensen laten ons niet met rust; we moeten verhuizen"). De verhuizing van jullie ouders is met andere woorden te situeren in het jaar 2016, vermoedelijk omstreeks de maand maart 2016, kort na het ongeval. Deze datum valt echter niet in overeenstemming te brengen met de informatie in de documenten die u voorlegt. De verhuistoestemming die u voorlegt draagt immers de datum van 2 november 2015, wat zou betekenen dat uw ouders al vroeger verhuisd zijn (document 11, deel 2 uit de inventaris). Wanneer u naar een verklaring voor deze uit elkaar liggende data werd gevraagd, gaf u aan dat dit document ruim op voorhand dient te worden aangevraagd (CGVS Gehoorverslag, pp. 16-17). Op het document wordt echter vermeld dat het maar voor vijf dagen geldig is. Het feit dat uw ouders dat op voorhand zouden hebben aangevraagd met het oog op een latere verhuis, die uiteindelijk pas in maart 2016 plaatsvond, is dan ook allesbehalve geloofwaardig. Naar aanleiding van de confrontatie met dit document en de afwijkende datum, gaf u nog als verdere uitleg dat uw ouders in werkelijkheid een stuk bouwgrond hadden gekocht in het jaar 2010 en daar dan een huis hebben opgebouwd, waar ze dan later naar verhuisd zouden zijn (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Deze laatste informatie versterkt de indruk dat uw ouders al lang van plan waren te verhuizen en toont geenszins de urgentie aan waarmee de verhuizing omstreeks maart 2016 volgens uw verklaringen zou hebben plaatsgevonden naar aanleiding van het ongeval en de nieuwe bedreiging. Hierbij komt nog dat het tweede document dat u voorlegt, met betrekking tot de aankoop van het huis, de datum van 2010 draagt (document 12 uit de inventaris). Deze datum komt weliswaar overeen met de datum waarop uw ouders volgens u bouwgrond hadden gekocht, maar in het document is echter ook sprake van de aankoop van een vastgoed, waardoor duidelijk wordt dat het niet alleen, zoals u verklaarde, om de aankoop van een grond gaat, maar ook om de aankoop van een huis. Hierbij komt nog dat u in het begin van uw interview op het CGVS al had aangegeven dat uit dit document bleek dat er een huis was verkocht aan uw vader (CGVS Gehoorverslag, p. 7: Linksboven de persoon die het huis verkocht heeft aan mijn vader. Dat was landbouwgrond. Daar hebben ze het huis op gebouwd. Die man heeft het huis verkocht). Men kan niet anders dan vaststellen dat de documenten geenszins inhoudelijke ondersteuning kunnen bieden voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De afwijkende inhoud van uw verklaringen en uw documenten, doet niet alleen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw

asielrelaas maar werpt ook een schaduw op de waarachtigheid van de door u voorgelegde documenten.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het feit dat u werkelijk werd benaderd door onbekenden met de vraag om hen in te lichten over wat er zich aan het checkpoint afspeelde.

Kortom, op basis van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Verder haalt u ook nog aan dat uw leven in Irak erg moeilijk is geweest en dat u met name voor wat betreft uw studies niet de kansen heeft gekregen die u verdiende. Het was namelijk uw ambitie om geneeskunde te studeren, maar omdat het systeem oneerlijk is en familieleden van personen met belangrijke functies binnen de overheid bevoordeelt, kon u deze ambitie niet waar maken (CGVS Gehoorverslag p. 12 en p. 19). U heeft echter wel toegang gekregen tot het hoger onderwijs, zoals ook blijkt uit het feit dat u een hogeschoolopleiding afwerkte, waarvan u ook een diploma neerlegde. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze gang van zaken te betreuren valt, maar dat die onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een aantal documenten staven louter uw identiteit (paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs) en die van uw gezinsleden (kopieën van de voedselrantsoenkaart van uw gezin, van de woonkaart van uw vader, van zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, kopieën van het nationaliteitsbewijs van uw moeder en van de identiteitskaarten van uw moeder, uw broer en uw zus), maar die staat hier niet ter discussie.

Wat het document betreft in verband met de klacht die u heeft neergelegd, dient opgemerkt te worden dat het om niet meer dan een melding gaat, en dat uit niets blijkt dat de politie een proces-verbaal heeft opgesteld en dit aan de rechter zou worden doorgegeven, zoals u echter wel verklaarde (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Hierdoor neemt de bewijskracht van dit document af. Verder is het zo dat een dergelijk document hoe dan ook enkel een ondersteunende werking kan hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op het feit dat uw verklaringen zoals hierboven werd beargumenteerd ongeloofwaardig worden bevonden, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Wat ten slotte de foto's van de gehavende auto en het eigendomsbewijs van deze wagen betreft, moet worden vastgesteld dat zij geen informatie kunnen verschaffen over de oorzaak van de schade. Ook deze documenten zijn dus niet in staat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke

omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte

wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, § 2, c) en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker stelt dat als men zijn verklaringen erop naleest, hij wel degelijk zowel tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) duidde op het ogenblikkelijke en imminente karakter van de doodsb bedreiging door A.T., namelijk dat hij hem ter plaatse zou neerschieten.

Betreffende het aantal keren dat naar hem werd gevraagd en de locatie hiervan, stelt verzoeker dat er mogelijks sprake is van een misverstand en *“dat bij DVZ verzoeker bedoelde te zeggen dat er een bezoek is geweest waarbij twee personen aanwezig waren, terwijl tijdens het gehoor op het CGVS verwerende partij had begrepen dat het om twee bezoeken ging op afzonderlijke tijdstippen; Dat tijdens zijn gehoor bij verwerende partij poogde verzoeker – volledig te goede trouw zijnde – dit mogelijk misverstand uit de wereld te helpen”*. Verzoeker acht het onredelijk van verweerder om hier geen oren naar te hebben en ziet niet in waarom niet de minste ruimte voor de twijfel en de goede wil wordt gelaten of zelfs maar een poging daartoe. Volgens hem kan hetzelfde worden gezegd voor de exacte locatie waar de bezoeken plaatsvonden in aanwezigheid van zijn vader wanneer hij naar Adamiyah was gevlucht. Verzoeker bevestigt dat hij zich vergiste waar hij stelde dat de onbekende personen naar zijn huis of dat van zijn vader zijn gegaan. Hij wijst erop dat hij wel stelde dat onbekenden naar het huis van zijn vader waren gekomen toen hij reeds in België was, waaromtrent volgens hem mogelijks een misverstand is ontstaan. Hij wijst er tevens op dat verweerder hem niet confronteerde met de tegenstrijdigheid omtrent de plaats van de bezoeken toen hij in Adamiyah was, hetgeen naar zijn mening strijdig is met artikel 17, § 2 van het voormelde KB van 11 juli 2003.

Wat betreft de gebeurtenissen met zijn ouders sinds zijn vertrek stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Dat wat betreft het vermeende gebrek aan overeenstemming tussen enerzijds de verklaringen van verzoeker na zijn vertrek uit Irak en anderzijds de neergelegde documenten de uitleg van verzoeker op dit punt als volgt eruit ziet;

Dat toen verzoeker stelde bij het gehoor CGVS op 12 mei 2016 dat hij verklaringen aflegde omtrent nieuwe ontwikkelingen hij doelde op feitelijke elementen die hij sinds zijn aankomst in België en na het eerste gehoor DVZ van zijn ouders vanuit Irak ontvangen hadden;

Dat de ouders verzoekers inderdaad verteld hadden per telefoon dat ze verhuizen moeten omwille van dreigingen, ongeval...

Dat de ouders deze gebeurtenissen echter op een ander moment in de tijd plaatsten dan dat zij in werkelijk hadden plaatsgevonden (i.e. maart 2016 in plaats van oktober en november 2015) om de eenvoudige reden dat ze toen ze in oktober/november 2015 het hun zoon in contact waren (was toen al in België) hem niet wilden verontrusten met de mededeling dat inderdaad reeds in november verplicht waren te verhuizen;

Dat verzoeker hier uiteraard pas later is achtergekomen nadat hij kennis nam van de bestreden beslissing en de inhoud hiervan confronteerde met wat zijn ouders hen destijds hadden gezegd;

Dat het CCGS terecht opmerkt dat de op dit punt neergelegde documenten niet overeenstemmen met de verklaringen van verzoeker maar dat is - gelet op bovenstaande uitleg - niet van belang;

Dat de documenten wel degelijk met de werkelijkheid overeenkomen maar dat verzoeker door zijn ouders - omdat ze het voor hun zoon voorhebben - omtrent de chronologische afloop van deze gebeurtenissen werd misleid;

Dat er dus geen sprake kan zijn van tegenstrijdige verklaringen van verzoeker;”

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, wijst verzoeker op een aantal incidenten in Bagdad na 31 mei 2016 en vraagt hij *“om over te gaan tot nieuwe onderzoeksmaatregelen die het mogelijk moeten maken om te peilen of de graad van geweld die thans Bagdad teistert van een dermate niveau is dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat een burger die naar deze stag wordt teruggestuurd een risico ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c/ van de vreemdelingenwet te ondergaan”*. Tevens

wijst hij op zijn soennitische geloofsovertuiging en de invloed van de sjiiitische milities in Irak en Bagdad. Hij meent dat het feit dat vele Irakezen vrijwillig terugkeren naar Bagdad en dat Bagdad grote vluchtelingenstromen opvangt, niet als argument kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee persartikels (stukken 3 en 4).

Per drager brengt verweerder op 29 november 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het document "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van 14 november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door onbekenden werd bedreigd die hem vroegen om informatie over militaire auto's en konvooien die zijn wijk binnenkwamen, door te geven. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het precieze tijdstip van de doodsb bedreigingen aan zijn adres, (ii) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal keren en de plaats waar onbekenden hem kwamen zoeken in de periode dat hij in Adamiyah verbleef, (iii) verschillende van de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) inhoudelijk niet overeenstemmen met zijn verklaringen, (iv) uit het feit dat hij geen universitaire geneeskunde-opleiding heeft kunnen doen geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid, en (v) de overige door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift citeert uit het gehoorverslag en meent dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS duidde op het ogenblikkelijke en imminente karakter van de doodsb bedreigingen van A.T., dient vastgesteld dat verzoeker slechts een onvolledige zin citeert, die in zijn geheel als volgt luidt: "*Hij zei: "Nu ga ik dat allemaal leegmaken in jouw hoofd, als ik zeker word dat jij klacht hebt ingediend."*" (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verweerder kon hieruit terecht afleiden dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat A.T. zijn bedreiging pas zou uitvoeren nadat hij zich had vergewist van de omstandigheden van de ingediende klacht, terwijl verzoeker op de DVZ verklaarde dat A.T. hem op dat eigenste moment dreigde te vermoorden (administratief dossier, stuk 13, verklaring 3.5).

Aangaande het aantal bezoeken van onbekenden aan zijn vader en de plaats van deze bezoeken tijdens zijn verblijf in Adamiyah voert verzoeker in onderhavig verzoekschrift aan dat er mogelijks sprake is van een misverstand. Dat verzoeker het woord "mogelijk" gebruikt, is al een eerste indicatie dat hij niet de waarheid spreekt, aangezien redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zelf de best geplaatste persoon is om te bevestigen of er een misverstand is geslopen in de door hem weergegeven verklaringen. Bovendien blijkt uit een lezing van verzoekers verklaringen op de DVZ dat hij wel degelijk sprak van twee bezoeken in de periode dat hij in Adamiyah verbleef (administratief dossier, stuk 13, verklaring 3.5: "*[...] de volgende dagen heeft mijn vader 2 keren bezoek gekregen van iemand die naar mij vroeg*"). Hierover bestaat niet de minste onduidelijkheid. Verzoeker verklaarde bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS dat zijn interview op de DVZ "heel goed" is verlopen (gehoorverslag CGVS, p. 2)

en hij ondertekende zijn verklaringen op de DVZ waarmee hij uitdrukkelijk aangaf dat deze verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Dat er sprake was van een misverstand dat verzoeker op het CGVS te goeder trouw probeerde uit de wereld te helpen, is dan ook een blote *post factum*-verklaring. Verzoekers bewoordingen op de DVZ laten geen ruimte voor twijfel. Dat onbekenden naar het huis van zijn vader kwamen toen verzoeker reeds in België was, doet evenmin afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing. Opnieuw zijn de bewoordingen van verzoeker duidelijk vast te stellen in het gehoorverslag en is er geen ruimte voor interpretatie. Het feit dat verzoeker niet met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker omtrent de gebeurtenissen met zijn ouders na zijn vertrek naar België opnieuw tracht de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen aan de hand van een gekunstelde en blote *post factum*-verklaring. Dat zijn ouders hem niet hebben willen verontrusten en daarom het voorval met het auto-ongeluk verzwegen, is niet te rijmen met het feit dat zijn ouders enkele maanden later verzoeker er wél van op de hoogte brachten. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat zou kunnen verklaren waarom zijn ouders verzoeker plots wél van alles op de hoogte brachten, terwijl zij dit eerder niet deden om verzoeker niet te verontrusten. Dergelijke niet-gestaafde en onlogische *post factum*-verklaring is geenszins van aard de pertinente motieven in de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen.

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Verder haalt u ook nog aan dat uw leven in Irak erg moeilijk is geweest en dat u met name voor wat betreft uw studies niet de kansen heeft gekregen die u verdiende. Het was namelijk uw ambitie om geneeskunde te studeren, maar omdat het systeem oneerlijk is en familieleden van personen met belangrijke functies binnen de overheid bevoordeelt, kon u deze ambitie niet waar maken (CGVS Gehoorverslag p. 12 en p. 19). U heeft echter wel toegang gekregen tot het hoger onderwijs, zoals ook blijkt uit het feit dat u een hogeschoolopleiding afwerkte, waarvan u ook een diploma neerlegde. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze gang van zaken te betreuren valt, maar dat die onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een aantal documenten staven louter uw identiteit (paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs) en die van uw gezinsleden (kopieën van de voedselrantsoenkaart van uw gezin, van de woonkaart van uw vader, van zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, kopieën van het nationaliteitsbewijs van uw moeder en van de identiteitskaarten van uw moeder, uw broer en uw zus), maar die staat hier niet ter discussie.

Wat het document betreft in verband met de klacht die u heeft neergelegd, dient opgemerkt te worden dat het om niet meer dan een melding gaat, en dat uit niets blijkt dat de politie een proces-verbaal heeft opgesteld en dit aan de rechter zou worden doorgegeven, zoals u echter wel verklaarde (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Hierdoor neemt de bewijskracht van dit document af. Verder is het zo dat een dergelijk document hoe dan ook enkel een ondersteunende werking kan hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op het feit dat uw verklaringen zoals hierboven werd beargumenteerd ongeloofwaardig worden bevonden, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Wat ten slotte de foto's van de gehavende auto en het eigendomsbewijs van deze wagen betreft, moet worden vastgesteld dat zij geen informatie kunnen verschaffen over de oorzaak van de schade. Ook deze documenten zijn dus niet in staat de geloofwaardigheid van uw asielselaas te herstellen."

Deze motieven worden door de Raad overgenomen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

Bij de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt eveneens het door verweerder bijgebrachte actuele standpunt van UNHCR ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*" d.d. 14 november 2016) over de terugkeer naar Irak betrokken.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex,

problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER